seda oskas Leena nii kenaste äralugeda, et wana Triinul igakord west mööda palgid jookšis. Ja wahete wahelt laulis ta siis oma kena healega need kallid laulud, mis ta oma kadunud emast oli õppinud, et igaühe meelest see oli wääga armas kuulda.

Juhanile šündis pea ise tugu, mis ta ešite ei teadnud äramõista. Kui Leena laulis, kui ta oma selge šõstra-karwa silmadega tema peale waatas, siis see hakkas Juhani südame peale nõnda, et ta kohe tundis: Ei Kaie enam šünni Leena kõrwa asjaks arwata. Pea oli Leena tema ainus mõte, kus Juhan liikus ja oli.

Aga Juhan oli kaa Leena meelest armas, šest ta oli helde ja waga ja püüdis, mis ta jõudis, Leena meele pärašt teha.

Teised ei teadnudki seda nende mõlemate teine teise armatsemist tähele panna, aga Kaie silmad olid terašemad. Kiiwadus hakkas teda piinama. Oli Juhan Leena wastu helde, siis mõtles Kai kadeda südamega: „Ma olin ju otsegu tema pruut, ja waata, nüüd taganeb tema teise poole hoidma!“ Sealtap tõusis Kaie wiha Leena



wastu. Mõlemad magasid ühes kambris, aga Kai tigenes pääw pääwalt enam ja enam, et wiimaks ta teisele ei wastanud šõnagi. Aga tõõ juures oiwa tõreles tema ja laitis teise tõõd. Kord jälle olid nemad lehmi lüpsmas ja Leena lehm kartis kiili ja löi jalaga kapa ümber, et piim oli maas. Wihaga kippus Kai Leena peale ja šõimas teda täie suuga. Juhan juhtus ligi olewa ja tuli asja waatama, ja et Kai hakkas Leenat wääga teutama, siis pidi ju Juhan Leena eest kostma, et temal polnudki süüd. Aga see lugu ajas Kaie wiha koguni suureks. Tema oli ju lootnud kord Juhanile saada ja selle kena koha walitsejaks jääda kas siis nüüd see waene laps pidi tema asemele jääma? Seda ta ei tahtnud sallida, tulgu kaa mis tuleb, seda ta ika pidi ärakeelama!

Jälle oli aeg käes, et Peeter läinud oma linnu puudega kotu ära. Ühel pühapääwal, kui Leena kord oli köögis tellata, mis tarwis oli, läks Kai oma ema juure oma häda kaebama. See elas sealsamas hüüri peal kohtumehe saunas. Emagi mõtles nii kui tütar, et

Eesti rahwa Kalender 1859, lk. 27